

המשך בעמודים הבאים

"אמרתי לעצמי שמכל תראה איך חיות עד עכשיו"

29 שנים עברו מאז נולד אייל. טעות של הרופא המיילד שהתמהמה מדי בלידת מלקחיים כושלת, הפכו את אייל סבג לעוד מקרה גנוז של ביה"ח בצפון הארץ. כשהתינוק הוכנס לאינקובטור, הרופאים לא האמינו שהוא ייצא משם חי, אבל אחרי שלושה שבועות הוא כבר היה בדרך הביתה. הרופאים הגדירו אותו בעל שיתוק מוחין כמאה אחוז (חולה C.P בעגה המקצועית - מ.ל.), הם הזחירו את ההורים האומללים שלא תהיה להם תקשורת עם הילד, שהוא יהיה אוטיסט, מפגר, בעל פגיעה מנטלית חריגה. אבל ההורים לא הרימו ידיים. עם הרבה חום ואתבה הם התרוצצו בין המומחים, שומעים דעות, סופגים הערות,

וכעבור זמן קצר הבינו שעם כל הכבוד לחכמת הרופאים הילד שלהם הוא אולי לא מושלם פיזית, אבל מנטלית הוא רגיל לחלוטין, "את מבינה, הרופא שהתמהמה בלידה הלא טבעית גרם לי לפגיעה בדיבור ופגיעה ביציבות בחלק הימני של הגוף. בעבר היו לי פרפורים בלתי רצוניים בגוף, הראש נטה לצד ימין אבל כמו שאת רואה היום הדברים כבר נראים אחרת..."

"הטיול בדרום אפריקה פתח לי את העיניים"

"כתאום כתחתי את העיניים"

כשקראתי את סיפורו של אייל מתוך דוח מפורט על קורות חייו, לא האמנתי שיש מישהו כל כך אופטימי על פני כדור הארץ שלנו. מישהו, שיכול להפוך את הנכות שלו למפעל חיים ורוצה לחלוק את הניצחון שהשיג, עם כל מי שזקוק לקצת עידוד ודחיפה. "עד לפני חמש שנים גם אני הייתי נכה לכל דבר", הוא מסביר, "אז אולי היו לי חברים וקצת חיי חברה, התעקשתי גם לעבור סידרה של ניתוחים, שהפרידו לי את החלק העליון של הרגליים, כי לפני זה

הלכתי ממש כמו ברווז, אבל עדיין הייתי נכה בכל הקשור לתפיסת העולם. לעבור 6 ניתוחים ברציפות, לשכב 3 חודשים עם גבס על רגליים מפורסקות כי רציתי שיישרו לי את האגן והרגליים ואחר כך לעבור עוד שני ניתוחים זה לא פשוט ובכל זאת, כשאני מסתכל היום אחורנית על התקופה ההיא, אני כועס על עצמי. במשך 24 שנים לא נתתי לעצמי שום ציאנס, נכנעתי למגבלה שנכפתה עליי. אייל מעיד על עצמו שתמיד היה אופטימי ולמרות זאת אף פעם לא העז לצאת מהקליפה "לעזוב את הביתי לנסוע לחו"ל? לצאת עם החברה לטיול רפטינג? למרות שבתוך תוכי האמנתי שאני מסוגל, אף פעם לא העזתי, המחסום הפסיכולוגי ניצח בקלות. הייתי תלוי באחרים בטרורף, אם הייתי צריך לקנות דברים קטנים כמו קצף גילוח או אפילו דאודורנט, הייתי חייב אתי חבר". וככה עם בגרות חלקית וקורסים במינהל ברמות 1-3 פילס לו אייל ולא בקלות, את הדרך לתחילת חייו הבוגרים. "פתאום מסביבי החברים התחילו לצאת עם בנות, כל אחד מגיע עם בת זוג, יש חיבוק, יש נשיקה, אני מודה שזה צרם לי לא מעט".

ולא שקעת בדיכאונות?

"היו דיכאונות ועוד איך בגיל 23 נכנסתי לתקופת דיכאון על כל סממניה, שירים מזרחיים מדכאים, הייתי נכנס עמוק פנימה ולא רואה אף אחד".

איך יוצאים מזה?

"באחד מהימים נתקלתי בספר 'כוחו של התת מודע', התחלתי לקרוא אותו ומיד אחרי הקריאה הראשונה הספר עף למחסן. חשבתי מה אלו חשבויות האלו, הספר הציג את העולם יותר מדי ורוד בכדי להיות נכון, אבל אני לא יודע להסביר למה, משהו גרם לי להציץ כל פעם מחדש בספר,

אולי בגלל שזה היה האור האחרון שיכולתי להיאחז בו וכבר לא היה לי מה להפסיד."

ואז באה הנסיעה ששינתה את

הכל?

"חודשיים אחרי שהספר הגיע אלי, אמא שלי באה פתאום ואמרת לי, יש לי כרטיס טיסה לאירופה בטיול מאורגן. סע. אני כמובן שללתי את הרעיון וחיא התעקשה שאצטרף איתה לפחות למפגש הראשון עם המדריך. את מבינה, אני שלא הלכתי לקניון לבד, פתאום מציעים לי לנסוע לבד לחו"ל. בסוף ההרצאה ניגשתי לסוכן, פרטתי בפניו את מגבלותי וביקשתי שיאמר לי בכנות האם אהיה מטרד, כי באותה תקופה חשבתי רק על האחרים, למח הם

צריכים להשקיע את מיטב כספם ולהיות תקועים עם איזה שהוא נכה שרק יעכב אותם, הוא היה חמוד והודיע לי שאני בא איתו "ביי הוק וביי קוק".

מעודד על ידי אמו ומלא בפחדים יצא אייל למסע הראשון בחייו, 14 יום באירופה. "פתאום גיליתי שהשד לא נורא. קיבלתי מחבריה פידבק ענק, לא רציתי להיעזר במעליות או בהסעות

פשוט אמרתי 'אני בא אתכם חברה' והם תמכו ביי. את הטיול באירופה יזכור אייל כל חייו. "חזרתי הביתה הפוך לנמרי, פתאום נוצרה פירצה ביכלאי שאמרה לי אפשר לחיות גם אחרת". חודש וחצי אחר כך אייל כבר היה בדרך למסע חייו בדרום אמריקה, "כשאתה חווה את החופש ורואה שאתה יכול, אתה פתאום רוצה לאכול את כל העולם באותה נשימה". הפעם הוא נסע לנמרי לבד, פגש ביוהנסבורג ידידה ויחד יחרשו את הארץ היפיפייה. "בטיול זה פרצתי כל גבול וכל מחד. עשיתי שם הכל. רפטינג, סנפלינג מצוק ענק של 100 מטר, היינו ביערות ואגמים במרחבים אדירים, פשוט סוף הדרך שמאלה. הטיול הזה

הוכיח לי איזה טיפס חייתי כל השנים. ישבתי שם בגובה אדיר, כל הנוף המדהים מולי ואמרתי לעצמי יא טמבל תראה איפה אתה היום ואיפה היית קודם והכל בגלל צורת חשיבה אחרת".

איך הגיבו ההורים שלך לרעיון המטורף?

"כשהייתי צעיר ההורים שלי התגרשו ואני נשארת עם אבא. הוא נשמה טובה, ליווה אותי לכל הטיפולים והרופאים, אבל היום אני יודע שהוא חנק אותי מרוב אהבה ושמר עלי אולי יותר מדי, גם את רעיון הטיול הוא לא ממש אהב, הוא לא האמין איך אסתדר שם לבד. אמא לעומת זאת עודדה אותי ללכת על זה. אחרי הטיול באירופה היא הבינה שאני עובר משהו חיובי שאסור לעצור".

איזה אייל חזר מדרום אפריקה?

"אם לא הכירו אותי כשחזרתי מהטיול באירופה, הפעם חשבו שלקחתי סמים או שחזרתי מאיזו מסיבת אקסטזי פרועה. חזרתי מהמרחב הנהדר ומכל מה שעשיתי שם פשוט בלי שום גבולות".

נס רפואי?

"תשכחי מזה, הרי לא היה פה שום קסם. החיים לא עשו לי הנחות, הכל זו צורת החשיבה שהשתנתה לי לא מעט בזכות הספר".

ואיך הגעת לאילת?

"חזרתי מהטיול הנהדר עצמאי לחלוטין, היה לי ברור שאם אני נשאר בבית, אני חוזר אחורנית, אבא שלי עם כל הכבוד יודע לפזר מלח על

« 24 **המשך מעמוד**

"השמיים הם גם לא גבולי"
אייל רגע לפני הסנפלינג.

הפצעים. עבורי למצוא בת זוג זה לא כמו לכל אחד והוא התעקש ללחוץ על הנקודה הזו שוב ושוב. חשבתי לאן אפשר לעבור שיהיה הכי רחוק וככה הגעתי לאילת. נחתתי כאן סתם כך עם האוטו שלי, שק בנדים וזהו".

תוך יום אייל השיג עבודה באילת, אבל אחרי שבועיים כשחיי החברה שלו לא התקדמו לשום מקום הוא קיפל את הפסקאות וחזר הביתה לעכו, "חזרתי לאבא שלי, אל ישק המלח". לדודים שאמרו לי 'גיבור נכשלת' וזה שיגע אותי". אייל חזר לאילת נחוש בדעתו לא להישבר הפעם. חודש ימים היה מובטל שוטט בין בתי המלון למשרדים מחפש עבודה, הוא השתלב בעבודה במשרד, אבל

הקשר עם הקהל חסר לו, הפעם הוא מצא שילוב מנצח בין עבודה כמנהל חשבונות בבוקר לבין עבודה כמוכר בחנות צילום בערב. "הדיבור שלי היה אז גרוע, אבל אלי המעסיק שלי לקח ציאנס ואתי מודה לו, אז היו מקרים שלקוח לא ממש הבין אותי, אבל התגברט על זה ותודות לכך שיפתי את הדיבור, "לא עבר זמן רב ואייל רכש לעצמו חברים חדשים בעיר. בהווה, החיים מחייכים לאייל. הוא עובד כמנהל חשבונות ראשי ומנהל אבטחת איכות בחברת 'טופי', לאחרונה, הנשים חלום ורכש לעצמו דירה צמודת קרקע חדשה בשחמון, הוא מתקלט לתנאותו בחופים, יש לו חברים שהוא מגדיר 'אחים', הדיבור שלו השתפר פלאים, יש לו מקל, שמסייע לו בחליכה וביציבה טובה יותר והכל מושלם... כמעט.

אז מה עוד חסר לך בתמונה הורודה הזו?

"התמונה 'כמעט מושלמת', הוא אומר, אבל בכל הפאזל הזה חסרה לי רק הזוגיות. אני לא יכול היום לצאת לבר, לפנות לבחורה, להציע לה בירה ולספר לה את כל סיפורי חיי. אני מניח שהבחורה שתעז לקלף את הקליפה העבה שישנה סביבי, תחיה הבחורה שתחשוף את האהבה, הרגש הפירגון ושאר הדברים שיש לי להציע. לפני שנה שברתי גם את המחסום הזה אחרי שהייתי בסדנה לשיפור איכות החיים: אם פחדתי לפנות לבחורה בגלל איך שזה עלול להסתיים, הבנתי שאם אני מגיע מוכן לכישלון שום דבר לא ילך. חזרתי לאילת והעזתי וראיתי שגם זה לא בשמיים".

בתכל'ס מה המגבלות שלך היום?

"אני לא יכול לרוץ", הוא מחייך, "הבעיה העיקרית שלי היא היציבות, אבל עם מקל ההליכה שנולד אצלי לפני חודש החיים נראים יפים יותר, הדיבור שלי עדיין לא מושלם וזהו בערך. היום אני נורא עצמאי בבית מכבס ומבשל, סוף הדרך..."

אתה כועס לפעמים על אלוהים שברא אותך ככה?

"פעם כעסתי עליו, הייתי שואל אותו למה דווקא אני מתוך כל כך הרבה אנשים הייתי צריך לצאת ככה. אז בשיא טיפשותי לא ראיתי כמה כלים הוא נתן לי כדי להתמודד עם המגבלות. היום אני רק אומר תודה על כל מה שיש לי, כי בתכל'ס אין את מי להאשים".

הפכת את הנכות שלך למפעל חיים וחשוב לך להפיץ את

הרעיונות שלך למה?

"אני רוצה להפיץ את הסיפור שלי כמסר לרבים אחרים שתקועים בפחדים שלהם ולא רק נכים, כל בן אדם שרוצה לשנות משהו בחיים שלו, אבל מפחד ונשאר תקוע כל הזמן עם השאלה 'מה יהיה?' אני אומר היום לאנשים תקראו את הסיפור שלי ותבינו שאסור לפחד מכלום, היום יש לי המון סיפוק מהחיים ואני לא מבין איך חייתי אז ב'כלא' שלי אם הסיפור שלי יעזור גם לאחוז קטן לשנות את דרך החשיבה, זו תהיה עבורי הצלחה אדירה".